

Núm. de Protocol: 1000007/2015
Núm. de Rotlle: TSJA-0000016/2016

SENTÈNCIA 61-2016

PARTS:

Apel·lant: Sr. GRS

Representant: Sra. EAM
Advocada: Sra. AMS

Apel·lat: CAIXA ANDORRANA DE SEGURETAT SOCIAL (CASS)

Representant: Sra. CMS
Advocat: Sr. AME

COMPOSICIÓ DEL TRIBUNAL:

President: M. I. Sr. Albert ANDRÉS PEREIRA

Magistrats: M. I. Sr. Bernard PLAGNET
M. I. Sra. Marie CONTE

Andorra la Vella, quinze de setembre de dos mil setze.

El Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, ha vist el recurs d'apel·lació a les actuacions número **1000007/2015**.

En la tramitació d'aquestes actuacions han estat observades les prescripcions legals, i ha estat ponent el magistrat Sr. Albert ANDRÉS PEREIRA, el qual expressa el parer del Tribunal.

ANTECEDENTS DE FET

1.- El Sr. GRS va interposar demanda jurisdiccional contra la resolució del Consell d'Administració de la CASS de data 19 de desembre

de 2014, la qual confirmava, en alçada, la decisió anterior de 22 d'octubre de 2014. Per mitjà d'aquestes resolucions es desestimava la sol·licitud de l'agent per reduir en un 25% la seva cotització com a persona que realitza una activitat per compte propi.

2.- Per sentència de data 23 de desembre de 2015, la Secció Administrativa del Tribunal Unipersonal del Batlle, ha desestimat la demanda promoguda pel Sr. GRS.

3.- La representació processal de la part agent ha interposat recurs d'apel·lació contra l'esmentada sentència del Tribunal Unipersonal del Batlle, que es fonamenta, en síntesi, en les següents al·legacions:

a) L'article 6 de la Llei 9/2013 que modifica la disposició addicional quinzena de la Llei 25/2011, del 29 de desembre, de modificació de la Llei 17/2008, del 3 d'octubre, de la seguretat social s'ha d'interpretar en benefici de l'administrat, i entendre que inclou les persones prejubilades.

b) Les persones prejubilades que realitzen una activitat per compte propi s'han d'equiparar a les persones jubilades que realitzen una activitat per compte propi, als efectes d'optar a la reducció del 25% de la cotització.

4.- En la seva contesta de data 24 de març de 2016, la CASS s'oposa al recurs d'apel·lació i manifesta substancialment que la condició de persona prejubilada no és assimilable a la condició de persona jubilada, ni pel que fa referència al subjecte que efectua el pagament, ni pel que fa a l'import, ni pel que fa la cotització, no podent una persona prejubilada acollir-se a la reducció de la quota de cotització del col·lectiu de persones que realitzen una activitat per compte propi.

5.- En haver estat acordada la substitució de la vista oral pel tràmit de conclusions, les parts van presentar els escrits corresponents, en els quals van reproduir substancialment les al·legacions que anteriorment havien formulat.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39.3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- Com s'ha exposat en els antecedents, la qüestió debatuda en aquest procés consisteix en determinar si l'agent té dret a veure reduïda al 25% la base de cotització corresponent a l'activitat per compte propi que realitza, en haver presentat en l'exercici econòmic anterior un resultat inferior als 24.000 euros, segons la disposició addicional 15^a de la Llei de la seguretat social, en la redacció que li va donar la Llei 9/2013, de 23 de maig.

Com resulta de l'apartat 4 d'aquesta disposició addicional, la base de cotització correspon:

“d) al percentatge del 25% de la base prevista pels articles 101 i 104 de la Llei per a les persones que compleixin el requisit de l'apartat 1.b), i ensems l'activitat per compte propi que dóna dret a la reducció de la cotització l'exerceixi una persona assalariada per la qual es cotitza com a mínim el salari mínim, o una persona beneficiària d'una pensió de jubilació”.

Tercer.- En el cas que ara s'examina, les resolucions impugnades de la CASS han denegat l'aplicació d'aquest benefici, ja que consideren que el recurrent no reuneix la condició de beneficiari d'una pensió de jubilació, como exigeix l'apartat 4.d) de la disposició addicional 15^a, sinó que es troba en situació de prejubilat, la qual no pot ser assimilada a la jubilació, i aquest criteri ha estat confirmat per la sentència de la Batllia.

El recurrent defensa que ambdues situacions són plenament equiparables, ja que ni en un cas ni en l'altre es realitza cap prestació de serveis i que el fet de que els jubilats cotitzin només a la branca general i els prejubilats a la branca general i a la de jubilació no justifica un tractament diferenciat. De fet, en el recurs s'afirma que l'interessat “és una persona beneficiària d'una pensió de prejubilació”.

L'examen de la normativa aplicable condueix a desestimar la pretensió del recurrent. Només cal tenir en compte que es tracta de dues situacions ben diferenciades i que es subjecten a diversos règims jurídics. En aquest sentit, les persones prejubilades estan subjectes a un règim especial, segons els articles 219.e) i 225 de la Llei de la seguretat social, mentre que els jubilats es beneficien d'una prestació econòmica a càrrec de la CASS, en els termes previstos en els articles 194 i següents de la mateixa Llei.

D'aquesta regulació en resulta que els prejubilats continuen vinculats a l'empresa, entitat o administració pública per la qual han prestat serveis, que és qui els satisfà una quantitat fixa periòdica en concepte de prejubilació (article 225.1 de la Llei de la seguretat social), mentre que els jubilats no mantenen aquesta vinculació i perceben la seva pensió de jubilació de la CASS. En conseqüència, no es pot compartir l'afirmació del recurrent segons la qual “és una persona beneficiària d'una

pensió de prejubilació", ja que les percepcions dels prejubilats tenen un origen i una naturalesa diferent a la prestació econòmica de jubilació a càrrec de la CASS.

Un cop ha quedat establerta la diversitat del règim jurídic aplicable a les persones jubilades i prejubilades, s'ha de confirmar la sentència apel·lada, ja que la reducció de la base de cotització que contempla la disposició addicional 15^a de la Llei de la seguretat social no es pot aplicar a supòsits diferents dels que inclou la norma de forma específica. Procedeix, doncs, la desestimació íntegra d'aquest recurs d'apel·lació.

Quart.- No es fa cap pronunciament sobre el pagament de costes judicials per raó de manca de temeritat.

DECISIÓ

En atenció a tot el què s'ha exposat, la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia, en nom del poble andorrà, decideix:

Primer.- Desestimar el recurs d'apel·lació que interposa el Sr. GRS contra la sentència dictada el 23 de desembre de 2015 pel Tribunal Unipersonal del Batlle, Secció Administrativa, la qual es confirma en els seus propis termes.

Segon.- No fer cap pronunciament sobre el pagament de les costes judicials d'aquesta alçada.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal Unipersonal del Batlle, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.

Així, per aquesta nostra sentència, definitivament jutjant, ho manem i signem.